

Θοδωρής Καστρινός

Ένας σκύλος που τον έλεγαν Τζο

Παιδικό διήγημα

Μια φορά και ένα καιρό ήταν ένας σκύλος που τον έλεγαν Τζο.

Ο Τζο ήταν μαύρος και είχε μια τούφα άσπρες τρίχες στο στήθος.

Ήταν ένας συνηθισμένος σκύλος του δρόμου από αυτούς που λέμε κοπρίτες και μπάσταρδους.

Με άλλα λόγια δεν ήταν από σόι. Δηλαδή δεν ήταν καθαρόαιμος.

Ο πατέρας του ήταν μάλλον κι αυτός μπάσταρδος, όσο για τη μάνα του ήταν μια από τις χιλιάδες συνηθισμένες και χλιοκλωτσημένες σκυλίτσες του δρόμου.

Ο Τζο είχε μεγαλώσει στο δρόμο. Έπρωγε ότι έβρισκε στα σκουπίδια κι είχε γλιτώσει πολλές φορές τη ζωή του αποφεύγοντας περισσότερο από τύχη παρά από επιδεξιότητα τα αυτοκίνητα.

Το όνομά του το απέκτησε όταν κάποτε ένας άνθρωπος τον φώναξε έτσι.

Ο Τζο ήξερε πως οι άνθρωποι ήταν σπουδαίοι αφού μπορούσαν κι είχαν όσο φαγητό ήθελαν κι έτσι σκέφτηκε απλά πως, αφού ο άνθρωπος τον φώναζε Τζο, αυτό θα ήταν το όνομά του.

Ο Τζο ήταν μεγαλόσωμος και όπως οι περισσότεροι σκύλοι του δρόμου ήταν δυνατός και έξυπνος. Αυτά τα δυο, που δεν είναι καθόλου σημαντικά σε ένα σπιτικό σκύλο, ήταν απαραίτητα για ένα σκύλο που δεν έβρισκε τίποτα έτοιμο και έπρεπε να τα κάνει όλα μόνος του. Δηλαδή να βρει τροφή, να βρει σίγουρο μέρος για να κοιμηθεί και να αποκτήσει σκυλοπαρέες που θα τον υπολογίζουν. Βέβαια το όνειρο κάθε σκύλου του δρόμου ήταν να γίνει κάποτε σπιτικός. Να έχει εξασφαλισμένο το φαγητό, να έχει ένα ζεστό χαλί για να ξαπλώνει και να υπάρχει κάποιος που να τον χαϊδεύει. Όμως αυτά τα τόσο ωραία όνειρα τα έκαναν μόνο οι σκύλοι του δρόμου που δεν ήξεραν ακριβώς πως περνάνε στ' αλήθεια οι σπιτικοί σκύλοι. Δηλαδή δεν ήξεραν ότι όταν οι άνθρωποι είχαν τα νεύρα τους φερόντουσαν άσχημα και

έδιναν κλωτσιές, ούτε ότι οι άνθρωποι ζητούσαν από τους σκύλους να κάνουν διάφορες αηδίες όπως να περπατάνε με τα δυο πόδια, μόνο και μόνο για να αποδείξουν ότι είναι υπάκουοι.

Κάποια μέρα που ο Τζο τριγύριζε έξω από μια ταβέρνα ψάχνοντας για φαγητό, βρέθηκε μπροστά σε έναν άνθρωπο που φορούσε ένα καπέλο. Ο άνθρωπος στάθηκε και τον κοίταξε προσεκτικά, ύστερα έβγαλε από τη τσέπη του ένα κομμάτι κρέας και το πέταξε προς το μέρος του Τζο.

Ο Τζο δεν πρόλαβε να το πιάσει καθώς ένας άσπρος σκύλος που βρισκόταν εκεί δίπλα έτρεξε γρήγορα, άρπαξε το κρέας και το κατάπιε με μια μπουκιά. Ο Τζο θύμωσε πολύ αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, κοίταξε τον άνθρωπο περιμένοντας μήπως είχε κι άλλο κρέας να τους δώσει, όμως εκείνος είχε γυρίσει και έφευγε με γρήγορο βήμα.

Την άλλη μέρα ο Τζο βρήκε τον άσπρο σκύλο πεθαμένο.

Δυο μέρες αργότερα ο Τζο είδε πάλι τον άνθρωπο με το καπέλο να ρίχνει ένα κομμάτι κρέας σε έναν άλλο σκύλο.

Την άλλη μέρα και αυτός ο σκύλος είχε πεθάνει.

Ο Τζο κατάλαβε ότι αυτός ο άνθρωπος έβαζε κάτι στο κρέας και σκότωνε τους σκύλους. Έτσι την επόμενη φορά που τον συνάντησε όχι μόνο δεν έφαγε το κρέας που του πέταξε, αλλά όρμησε και του έδωσε μια γερή δαγκωνιά σκίζοντάς του το παντελόνι και χώνοντας τα δόντια του όσο πιο βαθιά μπορούσε στο πόδι του.

Ο άνθρωπος με το καπέλο έφυγε φωνάζοντας και δεν ξαναφάνηκε ποτέ στη γειτονιά.

Από τότε ο Τζο φοβόταν να φάει οτιδήποτε και απέφυγε τους ανθρώπους.

Ύστερα από καιρό όμως εμφανίστηκε ένας άνθρωπος που του φάνηκε πολύ φιλικός, τον πλησίασε και τον χαίδεψε, η φωνή του ήταν ήρεμη και έδειξε πως ήθελε να τον πάρει μαζί του.

Ο Τζο ήταν διστακτικός όμως το παλιό όνειρό του να γίνει σπιτικός σκύλος δεν

το είχε ξεχάσει. Όταν μάλιστα άκουσε τον άνθρωπο να τον λέει Τζο, πήρε την απόφαση και τον ακολούθησε. Ήταν σίγουρος ότι αυτός ο άνθρωπος τον γνώριζε.

Πήγαν, λοιπόν, σε ένα μεγάλο σπίτι με κήπο και από τότε ο Τζο έγινε σπιτικός σκύλος.

Στην αρχή όλα ήταν υπέροχα. Φαγητό είχε όσο ήθελε, είχε το σπιτάκι του στην αυλή και τις κρύες νύχτες του χειμώνα τις περνούσε μέσα στο σπίτι που είχε πολύ ζέστη.

Ο Τζο κυκλοφορούσε στο κήπο και φύλαγε το σπίτι. Δεν άφηνε κανένα να μπει μέσα και έδιωχνε όποιον πλησίαζε. Άνθρωπο ή ζώο.

Αν και δεν καταλάβαινε γιατί έπρεπε να τους διώχνει, το έκανε προσφέροντας κι αυτός κάτι ξεπληρώνοντας το φαγητό που έτρωγε. Ήξερε πως αυτό ήθελε το αφεντικό του.

Ναι, ο Τζο είχε αποκτήσει αφεντικό.

Ο καιρός περνούσε και ο Τζο ήθελε να βγει έξω από το κήπο όμως αυτό δεν επιτρεπόταν. Έτσι ο Τζο άρχισε να βλέπει

τα ψηλά κάγκελα που χώριζαν το κήπο από το δρόμο και τους σπιτικούς σκύλους από τους υπόλοιπους με άλλο μάτι. Ενώ κάποτε ήθελε τόσο πολύ να τα περάσει μπαίνοντας στο κήπο, τώρα ήθελε ακόμη περισσότερο να τα περάσει βγαίνοντας από το κήπο.

Του είχε λείψει η παρέα των άλλων σκύλων. Μάλιστα αισθανόταν άσχημα που ήταν αναγκασμένος να τους γαβγίζει όταν περνούσαν απ' έξω, όμως μ' αυτό το τρόπο εξασφάλιζε το φαγητό του.

Κάπου-κάπου ζήλευε τους σκύλους του δρόμου που περπατούσαν αγέρωχοι με την ουρά ψηλά και έκαναν παρέα με τις σκυλίτσες, ενώ εκείνος ήταν κλεισμένος μέσα στο κήπο.

Το αφεντικό του φρόντιζε να τον ταιΐζει καθημερινά, όμως δεν ήταν φίλος του. Δεν ήταν φίλος του γιατί ήταν αφεντικό και οι φίλοι δεν μπορεί να είναι αφεντικά. Ο Τζο ήταν υποχρεωμένος να τον ακούει και να κάνει ότι του ζητούσε, αν δεν το έκανε είχε τιμωρία και ξύλο.

Ο Τζο είχε μάθει να κάνει διάφορες ανοησίες που του ζητούσε το αφεντικό και

όποτε ερχόντουσαν στο σπίτι οι φίλοι του, τον έβαζε να τις κάνει μπροστά τους και καμάρωνε που είχε ένα έξυπνο και υπάκουο σκύλο.

Εκείνες τις ώρες ο Τζο αισθανόταν ηλίθιος.

Όλα αυτά είχαν κάνει το Τζο μελαγχολικό. Είχε χάσει το κέφι του και όλο κοιτούσε με μάτια γεμάτα θλίψη τα κάγκελα που χώριζαν το κήπο με το δρόμο.

Όμως δεν αποφάσιζε να τα περάσει καθώς ήξερε πως αν το έσκαγε δεν θα μπορούσε να ξαναγυρίσει πίσω και τότε πάει και το φαγητό, πάει κι η ζεστασιά, πάνε όλα. Όλα αυτά που τώρα πια τα είχε συνηθίσει και δεν ήθελε να τα χάσει.

Βέβαια θυμότανε τις σκυλοπαρέες του δρόμου και τις μεγάλες βραδινές βόλτες που έκαναν, αλλά από την άλλη μεριά είχε σχεδόν ξεχάσει ακόμη και πως έβρισκε φαγητό στα σκουπίδια. Είχε γίνει καλομαθημένος και σχεδόν ανίκανος να κάνει εκείνα που άλλοτε μπορούσε.

Έτσι ο Τζο έμενε πίσω από τα κάγκελα του κήπου διώχνοντας του παλιούς του φίλους που τόσο ήθελε να ξαναβρεί,

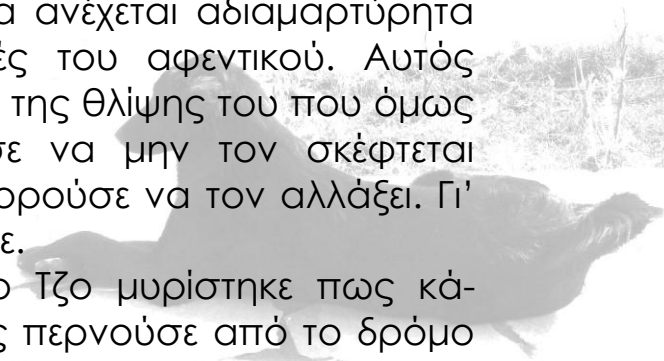
έχοντας όμως εξασφαλισμένο το φαγητό του.

Ο καιρός περνούσε και ο Τζο γέρναγε. Γέρναγε και πάχαινε.

Άλλαζε μέρα με τη μέρα και ξεχνούσε όλο και περισσότερο τα παλιά. Όσο όμως τα ξεχνούσε, τόσο το βλέμμα του γινόταν περισσότερο θλιμμένο. Ο Τζο είχε αποκτήσει όλα όσα είχε ονειρευτεί αλλά δεν ήταν ευτυχισμένος.

Είχε εξασφαλίσει, όπως λέμε, στέγη και τροφή, όμως είχε χάσει την ελευθερία να πηγαίνει όπου θέλει και να κάνει παρέα με εκείνους που θέλει, ακόμη ήταν υποχρεωμένος να ανέχεται αδιαμαρτύρητα τις παραξενιές του αφεντικού. Αυτός ήταν ο λόγος της θλίψης του που όμως προσπαθούσε να μην τον σκέφτεται αφού δεν μπορούσε να τον αλλάξει. Γι' αυτό ξεχνούσε.

Ένα βράδυ ο Τζο μυρίστηκε πως κάποιος σκύλος περνούσε από το δρόμο μπροστά στο κήπο. Σηκώθηκε όπως έκανε πάντα και πλησίασε τα κάγκελα για να τον γαβγίσει, όμως τον περίμενε μια έκπληξη. Ο σκύλος που περνούσε

ήταν ένας μαύρος σκύλος με μια άσπρη τούφα στο στήθος, ίδιος κι απαράλλαχτος με το Τζο.

Ο Τζο έμεινε ακίνητος με τα μάτια γουρλωμένα, όμως το ίδιο έπαθε κι ο άλλος σκύλος απ' έξω.

Μετά από λίγο, αφού ξεπέρασαν την έκπληξη, πλησίασαν τα κάγκελα και μυρίστηκαν, πάντα ο ένας από μέσα κι ο άλλος απ' έξω.

-Σα να μοιάζουμε, είπε ο Τζο.

-Τι μοιάζουμε, ίδιοι είμαστε, απάντησε ο άλλος.

-Πού βρέθηκες εδώ; ρώτησε ο Τζο.

-Πάντα εδώ ήμουν, απάντησε ο άλλος.

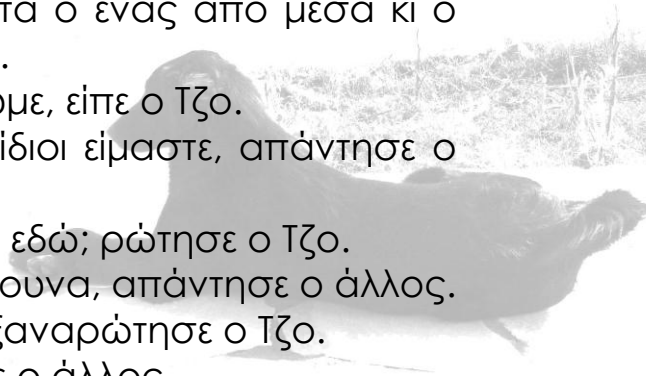
-Πώς σε λένε; ξαναρώτησε ο Τζο.

-Τζο, απάντησε ο άλλος.

-Α, όχι, είπε ο Τζο, εμένα λένε Τζο.

-Πάντως εγώ το όνομά μου το έμαθα από έναν άνθρωπο που με φώναξε έτσι, είπε ο άλλος, και όπως ξέρεις οι άνθρωποι ξέρουν.

-Ναι, απάντησε ο Τζο που μόλις είχε καταλάβει ότι οι άνθρωποι φώναζαν Τζο όλους τους σκύλους του δρόμου, κι εγώ έτσι το απέκτησα το όνομά μου.

-Τι, ρώτησε ο άλλος, ήσOUNA κι εσύ του δρόμου;

-Ναι, απάντησε ο Τζο, πριν πολύ καιρό ήμOUNA του δρόμου.

-Τυχερέ, είπε ο άλλος, πώς τα κατάφερες και έγινες σπιτικός;

-Δε βαριέσαι, απάντησε ο Τζο, έτυχε, αλλά μη φανταστείς πως είναι καλύτερα.

-Τι μου λες τώρα, του είπε ο άλλος, τα έχεις όλα και δεν είσαι ευχαριστημένος; Μακάρι να είχα τη τύχη σου!

-Άκουσε φίλε, του είπε ο Τζο, δεν είναι όπως τα φαντάζεσαι, ξέρω πώς είναι έξω και γι' αυτό σου λέω, δεν ξέρεις.

-Πάντως, εγώ θα προτιμούσα να ήμOUNA στη θέση σου, είπε ο άλλος.

Ο Τζο δεν απάντησε.

-Και αν δεν σ' αρέσει γιατί δε φεύγεις; ρώτησε ο άλλος.

-Δεν είναι εύκολο, απάντησε ο Τζο, δεν είναι μόνο τα κάγκελα που εμποδίζουν, είναι κι άλλα πολλά. Τι να σου λέω τώρα.

-Αν ήθελες, θα έφευγες, είπε με σιγουριά ο άλλος.

-Έχεις δίκιο, απάντησε ο Τζο, δεν ξέρω όμως αν μπορώ να ξαναβγώ στο δρόμο. Κι ακόμη δεν μπορώ ν' αποφασίσω αν το θέλω.

-Έχεις βολευτεί, είπε ο άλλος.

-Ναι, απάντησε ο Τζο, έχω βολευτεί, όμως αυτό δε φτάνει. Μου λείπουν πολλά, δεν μπορώ να πάω βόλτες, δεν μπορώ να έχω φίλους. Να σκέψου ότι κανονικά τώρα έπρεπε να σε γαβγίζω για να φύγεις.

-Γιατί; ρώτησε ο άλλος.

-Δεν ξέρω το γιατί, απάντησε ο Τζο, έτσι πρέπει.

Η κουβέντα τους κράτησε πολύ και από τότε σχεδόν κάθε βράδυ ο Τζο του δρόμου ερχόταν και τα έλεγε με το δικό μας Τζο.

Κάθε βράδυ ο ένας ζήλευε εκείνο που είχε ο άλλος, μέχρι που ένα βράδυ ο Τζο του δρόμου δεν φάνηκε. Ο Τζο, ο δικός μας, στεναχωρήθηκε και περίμενε να έρθει το επόμενο βράδυ για να δει το φίλο του, όμως ο Τζο του δρόμου δεν ξαναφάνηκε ούτε το επόμενο ούτε κανένα άλλο βράδυ.

Έτσι χάθηκαν. Ο Τζο ευχόταν να είχε βρει ο φίλος του εκείνο που ζητούσε και να μην είχε την ατυχία να συναντήσει τον άνθρωπο με το καπέλο. Ο Τζο του δρόμου ήταν γι' αυτόν κάτι σαν τον δεύτερο εαυτό του, ήταν ότι ήθελε και δεν τολμούσε να διαλέξει.

Κάποια μέρα το αφεντικό έφερε στο σπίτι ένα καινούργιο σκύλο.

Ο Τζο ανησύχησε καθώς δεν ήξερε αν θα έπρεπε να μοιράζεται το φαγητό του με τον καινούργιο, όμως γρήγορα κατάλαβε πως δεν υπήρχε τέτοιο ζήτημα. Βέβαια ζήλευε αφού το αφεντικό έδειχνε περισσότερο ενδιαφέρον για τον καινούργιο όμως ίσως να ήταν καλύτερα αφού θα μπορούσε να έχει παρέα τουλάχιστον έναν που να καταλαβαίνει τη γλώσσα του.

Το αφεντικό φώναζε τον καινούργιο Μπόμπυ. Σαχλό όνομα μεταξύ μας, όμως αυτό είπε το αφεντικό, αυτό ήτανε. Ο Μπόμπυ ήταν μικρός και δεν είχε ζήσει καθόλου στο δρόμο. Ήταν παιδί σπιτικής σκυλίτσας και ήταν κακομαθημένος. Λέρωνε, έκανε ζημιές και έπιανε

πάντα την καλύτερη θέση στο χαλί. Έτρωγε βέβαια το ξύλο του όμως δεν έβαζε μυαλό. Ο Τζο προσπαθούσε να του δείξει μερικά πράγματα όμως δε βαριέσαι, τζάμπα ο κόπος.

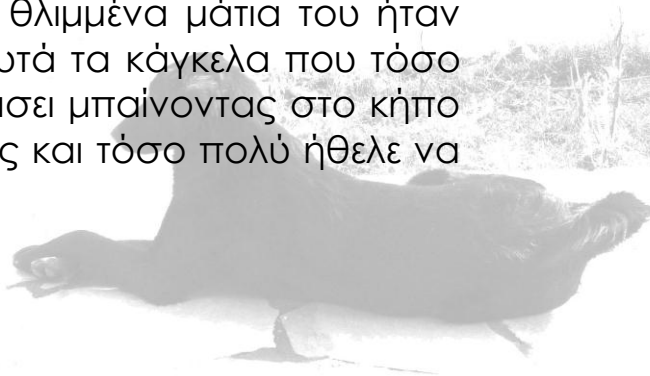
Τέλος πάντων ο καιρός περνούσε, ο Μπόμπυ μεγάλωσε, ηρέμησε και ανέλαβε εκείνος να γαβγίζει τους περαστικούς. Έτσι ο Τζο μπορούσε να κάθεται όλη μέρα χωρίς να κάνει τίποτα.

Καθότανε και κοίταγε τα κάγκελα και όσο πιο πολλές ώρες καθότανε τόσο περισσότερο κοίταγε τα κάγκελα.

Έτσι είναι η ζωή, σκεφτόταν, διαλέγεις και παίρνεις. Δεν μπορείς να τα έχεις όλα. Αφού είχε διαλέξει να γίνει σπιτικός, δεν μπορούσε πια να είναι του δρόμου.

Έτσι ο Τζο πέρασε όλη του τη ζωή στο κήπο, πίσω από τα κάγκελα, χορτάτος και ζεστός. Χορτάτος, ζεστός και θλιμμένος.

Πέθανε και το τελευταίο πράγμα που αντίκρισαν τα θλιμμένα μάτια του ήταν τα κάγκελα. Αυτά τα κάγκελα που τόσο ήθελε να περάσει μπαίνοντας στο κήπο όταν ήταν νέος και τόσο πολύ ήθελε να

περάσει βγαίνοντας πάλι στο δρόμο
όταν μεγάλωσε.

Ο Μπόμπυ ήταν δίπλα του εκείνη την
ώρα και άκουσε τα τελευταία λόγια του.

-Τα κάγκελα, πήδα τα κάγκελα....

